

CHIẾC LÁ

Chiếc xe gã đang lái đi làm hằng ngày là chiếc Honda đời 83 đã over miles. Gã tới tã, chiếc xe còn tới tã hơn gã. Thế mà gã và xe cứ lê lét tẩm thân tàn hết ngày này qua tháng nọ không hề đau yếu một lần. Không hề đau yếu không có nghĩa là hoàn toàn khoẻ mạnh. Chiếc xe cứ thế mà khật khù mỗi lần gã leo lên, cũng như gã cứ thế mà lừng khừng trôi vào cuộc sống. Đến độ buồn chán. Đôi lúc đang trên đường gã mong một chiếc bạt mạng nào tông vào đít xe của gã cho rồi. Biết đâu chừng là cái cớ nằm vạ để bắt đền, và cũng biết đâu chừng nhờ đó gã mới có dịp mua một chiếc xe khác khá hơn.

Vào một buổi chiều trong khi gã đang đợi đèn đỏ ở một góc ngã tư, thì bỗng rầm một tiếng phía sau. Như vậy là xe gã đã được tông. Gã mỉm cười khoái chí, cái ngày này gã đã mong đợi từ lâu. Cuối cùng cũng đã có một con nhận sa lưới. Không biết con nhận nào đây? Trẻ, già, trai, gái, lớn, bé? Gã tà tà bước xuống, thầm mong sao chiếc xe mình thật thê thảm để tăng thêm phần gây áp lực về phía đối phương. Chiếc xe quả thê thảm thật, nhưng kẻ gây ra tai nạn không thê thảm chút nào. Cô gái ngồi tỉnh bơ trên chiếc xe của mình.. Dân số người Mỹ trên 200 triệu, dân Việt Nam chiếm chưa đến tỷ lệ 1%, cô gái lại là người Việt Nam. Gã hơi thất vọng, người Việt Nam nổi tiếng liều mạng, gan góc không dễ gì bắt chẹt. Gã chắc lưỡi, trong cái hên vẫn còn cái xui.

- Hình như cô đã tông vào xe tôi?
- Tông rõ ràng chứ còn hình như gì nữa
- Như vậy là cô phải đền?
- Đương nhiên

Cô gái mở cửa bước xuống. Khi cô gái bước xuống xe, không hiểu sao mọi ý đồ của gã tiêu tan trong chớp mắt. Gã trở mắt nhìn. Cô gái đầy khoan thai và hấp dẫn

- Ông muốn đền bao nhiêu?

Tự nhiên gã lắc đầu :

- Chuyện nhỏ thôi, bỏ qua đi
- Bỏ qua đâu được, xe ông tan nát thế kia?
- Kệ nó đừng để ý đến. Nó cũng đã cũ lắm rồi.

Gã chép miệng:

- Cũng giống như tôi đến lúc đào thải là vừa

Cô gái cương:

- Nếu ông không chịu đền tôi gọi cảnh sát
- Người gọi cảnh sát là tôi chứ đâu phải cô. Tôi là nạn nhân mà.

Cô gái phì cười:

- Ờ há
- Thôi mạnh ai nấy đi trả lưu thông lại cho đường xá.
- Vậy thì cảm ơn ông nha.

Gã nói y như thiệt:

- Ôn nghĩa gì người Việt xa xứ với nhau.

Chiếc xe mắc dịch chưa từng đau yếu một lần cả những lần gã mong cho nó đau yếu. Chỉ trừ lần này, nhưng lần này lại đề không nổ. Gã loay hoay một hồi lâu mà vẫn không sai khiến được nó. Hình như chiếc xe giận gã cam tâm phản trắc mượn đao thiên hạ giết mình. Thấy vậy cô gái hỏi:

- Xe ông sao rồi?

Gã đáp cộc lốc :

- Trở chứng. Cô đi đi, để tôi đẩy vào lề rồi đón xe bus về cũng được.
- Bến xe bus có gần đây không?
- Đi bộ quẹo khoảng hai ba góc đường là tới
- Hay là tôi đưa ông về? Nhà ông ở đâu?
- Tận bên West lạn
- Tôi cũng ở bên đó, như vậy là tiện đường rồi
- Tự ý cô mời chứ tôi không có yêu sách gì hết đó nghe
- Được rồi, được rồi.

Chiếc xe của cô gái trông rất ngon lành tuy thế vẫn cònmthua xa chủ nhân của nó. Trong khoảng dung tích thu hẹp của lòng xe đứng hai người, tim gã bỗng nhiên rộn rànq. Cô gái có mùi thơm đặc

biệt, có cô gái nào mà chẳng có mùi thơm, vậy mà gã thăm xính quỳnh. Chẳng lẽ ngồi im, gã khơi chuyện để giết thì giờ:

- Năm nay cô được bao nhiêu tuổi ?

Câu khơi đầu không lịch sự lại điểm trúng vào yếu huyệt của đàn bà. Vậy mà trong khi cô gái im lặng không thềm nói, gã lại yên chí đợi câu trả lời.

- Sao cô không trả lời?

Đến nước này cô gái buột miệng:

- Hỏi vô duyên thấy mồ sao trả lời

Gã chợt nhớ, bên Mỹ rất cần kỹ hỏi tuổi đàn bà con gái

- Xin lỗi, xin lỗi

- Lỗi phải gì mà xin. Ông còn câu hỏi nào dở hơn câu hỏi hồi nãy không?

- Cô làm ở đâu?

Lại thêm một câu hỏi vô duyên, cô gái lắc đầu:

- Phải công nhận dở hơn câu hỏi hồi nãy thiệt.

- Dở cũng phải chịu. Ở đời đâu phải cái gì cũng giống như ý mình muốn đâu? Ví dụ như tôi ghét nhất hamburger vậy mà ngày nào cũng phải nhai nó để mà sống. Sống có nghĩa là để chấp nhận.

Cô gái chỉ biết nhìn gã. Không biết thằng cha này có điên hay không, nói chuyện lừng khừng gì đâu. Nhưng rồi cô gái nghĩ thằng cha xem ra cũng có lý, như mình có muốn tông vào xe thằng cha đâu vậy mà vẫn tông. Mình đâu tốt đến nỗi phải chờ thằng cha về nhà, vậy mà vẫn phải chờ. Ngẫm nghĩ đến đây, quay sang nhìn, cái tướng lúi xùi nhìn kỹ thấy cũng hay hay. Tự nhiên cô gái mỉm cười:

- Bên West nhà ông ở đường nào?

- Terry parkway. Cô cứ giữ lane trái qua khỏi cầu con Cò sẽ thấy Exit Terry Parkway

- Tôi biết đường Terry Parkway, nhưng nhà ông nằm ở khúc nào?

- Khúc giữa.

Gã trả lời cắc cớ. Cô gái đỏ mặt, ước gì mình không còn chút tình người tấp đại xe vào lề trân trọng mời gã cút xéo cho rồi.

oOo

Vậy mà gã và cô gái quen nhau. Một đêm bên góc quán cà phê DuMont, có ngọn gió từ dưới sông Mississippi thổi lên cuốn theo một chiếc lá rơi trên mặt bàn. Gã cầm chiếc lá đưa cho cô gái:

- Có chiếc lá rụng tức nhiên là mùa thu đang về.

Thấy gã bỗng nhiên lãng mạn ngang xương, cô gái chọc:

- Giống cái lương ghê

- Ừ giống cái lương thật, tôi vẫn tự thấy mình giống như một kếp hát cái lương. Cô biết không mùa thu ảm đạm lắm, cái không gian đó dễ làm chạnh lòng những người xa xứ.

- Giống như ông chẳng hạn ?

- Đúng. Như tôi chẳng hạn. Tặng cô chiếc lá này

- Tặng tôi ?

- Ừ tặng cô, đừng xem thường nó, nó là sứ giả của mùa thu đấy

- Để làm chi vậy?

- Để làm kỷ niệm.

- Trời đất, giữa thời buổi điện toán này mà ông muốn em giữ chiếc lá giống như thời lạc hậu để làm kỷ niệm?

- Đôi lúc cần phải giữ. Người ta trước khi có hiện tại ai cũng đều "bị" có quá khứ hết. Quá khứ nhiều lúc có muốn cởi bỏ nó không phải dễ. Kể cho cô nghe một câu chuyện ngày xưa nghe chơi. Ngày xưa có một con ốc nhỏ sống cô quạnh trong một vũng đầm lầy với chuỗi tháng ngày mà nó cho là buồn thảm. Cứ mỗi một ngày trả một ngày về cho quá khứ, sự buồn thảm vì thế trở thành chất chôn một quá khứ nặng nề trên

lưng con ốc. Một hôm nó quyết định mang quá khứ đi chôn. Nó nghĩ chỉ có cách đó nó mới được nhẹ nhàng trong cuộc sống. Nghĩa địa nằm bên kia đường. Khi con ốc chở quá khứ đến được mé đường thì nó mới thấy rằng băng qua không phải dễ. Xe cộ ngược xuôi như mắc cửi, không chừa một khoảng trống thời gian nào để khả dĩ tương xứng với vận tốc chậm như ốc để nó có thể băng qua. Cuối cùng con ốc hiểu rằng nếu nó muốn qua bên kia thì không thể nào thoát khỏi sự cản nát dưới những bánh xe. Vì thế nó đành cõng quá khứ trở về nơi đầm lầy nước đọng xưa kia. Con ốc đã không đủ can đảm làm một cuộc cách mạng hy sinh mạng sống của mình để trút bỏ một quá khứ dẫu quá đau buồn. Con ốc tự nó biết là cả suốt một cuộc đời đành lẩn quẩn ôm một quá khứ của mình và chờ chết.

- Con ốc nằm chờ chết thật hả ông?

- Chẳng lẽ nằm chờ sống. Có một sinh vật nào được

trường sinh bắt từ đâu?

- Buồn quá nhỉ. Giả dụ như em chặn xe lại để giúp con ốc qua đường. Như vậy theo ông, con ốc có hy vọng gì chôn được quá khứ mình không?
 - Bên kia đường là nghĩa địa, con ốc còn chậm hơn rùa. Chỉ sợ khi nó cống được quá khứ đến nơi thay vì chôn quá khứ thì nó lại tự chôn mình.
 - Sao kỳ vậy?
 - Vì lúc đó con ốc đã già lắm rồi.
 - Nhưng em thấy ông chưa già. Ông còn cả một quãng đường dài trước mặt
 - Sao cô biết tôi còn một quãng dài trước mặt?
 - Biết chứ sao không vì em đã chặn tuổi già ông lại rồi.
 - Từ lúc nào?
 - Từ lúc em tông vào xe ông.
 - Cô quả quyết như thế?
 - Quả quyết như thế.
 - Quả quyết từ điểm nào?
 - Từ điểm ông bước xuống xe. Lúc ông bước xuống xe cái mặt có vẻ muốn ăn thua đủ lắm, nhưng trông thấy em rồi ông lại tiu ngưu bỏ qua.
 - Tôi đâu có bỏ qua, bằng chứng cô đang ngồi đây với tôi trong hiện tại, trong khi cách đây không bao lâu khi còn là quá khứ mình là hai người không hề quen biết.
 - Đó là do cơ duyên.
 - Do cơ duyên? Vậy thì cô có dám ngừng xe lại để đưa con ốc qua đường?
 - Sợ gì mà không dám. Chỉ sợ quá khứ đã tan thành máu nuôi cơ thể con ốc buồn thảm kia. Nếu rút máu ra thì con ốc chỉ là cái xác khô queo. Đã là cái xác thì ông đâu còn sống nữa. Giả dụ như còn sống để mà hấp hối thì sống để làm gì?
- Gã ngược mắt nhìn cô gái, dường như sau mái tóc ngắn, khuôn mặt gầy gầy, cô gái lớn hơn, hiểm hóc hơn gã tưởng nhiều.

oOo

Khi người đàn ông để ý đến người con gái nào và cảm thấy trong lòng mình có những biến chuyển trên mức tình cảm thì không hiểu sao người đó lại có khuynh hướng che giấu mọi biến chuyển xét ra vô cùng tự nhiên kia. Có thể sợ bộc lộ ra sẽ không tránh khỏi bão táp phũ phàng của dư luận. Dù vậy trong sâu xa trái tim, ai cũng muốn nhanh chóng công khai hóa cảm xúc càng ngày càng mạnh mẽ đối với đối phương. Xét cho cùng đó là một điều nghịch lý, nhưng lại là một điều nghịch lý có thể chấp nhận được. Gã không thoát khỏi điều thường tình đó. Từ lúc quen biết cô gái, cái chất lừng khừng chừng như muốn biến mất đi. Gã đâm ra xao xuyến, cảm thấy mình không còn là mình nữa. Con nhỏ thì cứ nhớn nhoe trước sự đối khác lạ thường trong con tim gã. Vì muốn che giấu cảm giác của mình, gã đâm ra đau khổ vì sự che giấu đó. Gã loay hoay tìm cách thoát ra nhưng đành bất lực. Một hôm khổ sở quá, gã rủ thằng bạn người Mỹ làm chung sở đi uống rượu tiêu sầu. Thằng bạn nói:

- Để tao dẫn mày đến chỗ này.

Chỗ này của nó là một cái quán "top less" nằm trên đường BourBon. Con đường vẫn giữ y nguyên đặc thù của Pháp, mặc dù thành phố này đã thuộc về Mỹ hơn một trăm năm nay.

- Vào đây đi. Ở đây đa số là người bản xứ của tao, rất ít người đồng hương của mày. Tao biết người Việt Nam mày rất ngại chạm mặt nhau ở chỗ không đáng chạm.

Khi hai đứa bước vào, ban nhạc đang chơi bản "SweetDream". Con nhỏ tiếp viên với hai mảnh vải nhỏ xíu che thân, miệng cười toét đến mang tai dẫn gã và thằng bạn chỉ vào cái bàn nhỏ khuất phía sau sân khấu. Sân khấu là một cái bục gỗ vuông vức được căng dây bốn phía giống như vỏ đài đấu quyền anh. Lúc gã vào, trên sân khấu con nhỏ người Spanish đang đánh đu tòn ten trên một sợi dây như hát xiếc, từ từ lột từng mảnh trên

người theo tiếng nhạc. Lột cho bằng hết, lột sạch sẽ những gì vướng víu trên người, chỉ trừ quyền sách luật của Tiểu bang Louisiana nhỏ xíu che khiêm nhượng ở điểm cuối cùng. Tiền tip được tặng theo lòng háo tâm, cứ việc tự do vắt vào sợi dây thun cột ngang bắp vế các cô nàng. Khách có quyền hà hê la hét khỏi phải bị thua về tội quấy nhiễu nơi công cộng hay công xúc tu sĩ. Tất cả đều hợp pháp, bởi vì một phần thuế thu nhập từ những khuôn mặt há hốc kia được dùng làm công tác xã hội. Người Mỹ từ lúc lập quốc đến giờ vẫn là một thực tế lòng vòng khó hiểu.

Gã chơi bảnh, gọi nguyên một chai rượu, vui vẻ đưa đầu cho thiên hạ chặt vào nỗi phiền muộn của mình. Trong khung cảnh ồn ào đầu óc gã mơ màng để tận đâu đâu. Trong lúc gã đang ở trong trạng giác đó, thằng bạn vỗ vào tai gã:

- Ê mày, xem cô kia có phải người Á đông?

Theo tay thẳng bạn gã trông thấy cái người đã làm cho gã nhức nhối tâm can mấy bữa nay. Cô gái đang đứng bên sân khấu chờ đến phiên mình để lên biểu diễn màn thoát ỷ. Gã không tin vào đôi mắt mình. Đầu lẽ nào như vậy, nhưng nếu lẽ nào như vậy thì đã sao? Gã trả lời:

- Có thể là người Á đông, nhưng tao không tin đó là người Việt Nam.

- Tại sao mày không tin là người Việt Nam?

- Bởi người Việt Nam tao đã từng đau khổ, mà những nỗi đau khổ đó không xứng đáng hội nhập vào cái xô bồ đất nước mày.

- Đành rằng vậy, nhưng cá tính mỗi người mỗi khác.

Gã nổi sùng:

- Tao nói không phải là không phải. Còn mày không phải đã nói ở đây toàn dân bản xứ của mày hết đó sao?

Thẳng Mỹ chỉ biết nhún vai, lắc đầu. Khuôn mặt cô gái đêm nay diêm dúa đầy tội nghiệp. Ban nhạc đang thổi những điệu kèn thổi thúc, đây là dịp ngàn năm một thuở, gã có thể thoả mãn được lòng hiếu kỳ của mình mà không cần phải tốn một sự năn nỉ ý ỏi nào hết. Nhưng sao trong lòng gã tức tối vô cớ, gã bỗng tự nổi cơn thịnh nộ đứng dậy bỏ ra về. Cái dáng nhỏ con của gã đang lùi thúi lách qua ánh đèn mờ ảo giữa đám Mỹ to lớn trông thật náo lòng. Cô gái bất chợt trông thấy, cô há miệng chưa kịp kêu lên tiếng nào, thì gã đã ra đến ngoài đường.

Gã đi lang thang suốt đêm, ngửa cổ ngược nhìn lên trời cao xem có cơn gió nào lạc lõng thổi về, để rụng trên tay một chiếc lá chứng tỏ rằng mùa thu đang hiện hữu đâu đây. .

oOo

Kể từ đêm đó gã không còn gặp cô gái nữa, nỗi buồn không vì thế mà nguôi ngoai. Một năm sau, trong lúc còn đang nấu ruột thì gã nhận được thư cô gái. Trong thư cô viết:

" Hi. Lâu quá không gặp. Em biết ông đang buồn. Em cũng vậy. Em hiện giờ đang ở miền Bắc, mà ông thì đang ở miền Nam. Như vậy em và ông ở cách xa nhau lắm. Ở đây em chợt nhớ đến có lần ông nói người ta trước khi có hiện tại ai cũng đều phải có quá khứ. Cái lần đó ông còn nhớ ? Có một chiếc lá vô tình rụng tấp trên mặt bàn trong quán cà phê DuMont. Chiếc lá rụng được thổi đến bởi cơn gió đầu thu dưới dòng Mississippi. Em và ông, hai người cùng chứng kiến. Khi cùng chứng kiến thì lúc đó rõ ràng là hiện tại. Ông đã tặng chiếc lá cho em. Chiếc lá đó bây giờ rõ ràng thành quá khứ. Mà quá khứ cũng theo lời ông nói, nhiều lúc muốn rời bỏ không phải dễ. Có một con ốc nhỏ muốn cống quá khứ đi chôn, nói đúng hơn muốn cống chiếc lá đi chôn vì không nỡ để chiếc lá nằm chết trần trụi trên đời. Nghĩa địa bên kia đường. Khi con ốc nhỏ đứng bên này đường nhìn qua thì xe cộ ngược xuôi như mắc cửi. Con ốc nhỏ biết rằng muốn qua bên kia đường không phải là dễ, nhưng nó vẫn băng qua vì trên lưng nó còn chiếc lá, còn có một quá khứ muốn đi chôn. Kết quả ông biết sao không? Kết quả giòng xe khổng lồ đã cán chết con ốc nhỏ.

Em đã dám cống chiếc lá băng qua đường để mong chôn nó. Còn ông? Ông có dám không? Nếu ông không dám thì hãy xem em như người đứng nước lã, đừng hơi sức đâu buồn làm chi cho mệt xác."

9/98

Quan Dương